

Bogdán László

AZ ILLÚZIÓ VENDÉGEI

I. VIOLA ÉS A KŐLÁNY

1. *A kísértés*

Parkban álló magányos szobor
Árnyékából lépsz elé.
Megvillansz szűrő napsütésben,
Vad, kísértő költemény.
Kitártam karom. Rám neveltél.
Ott villódtál a fényben.
Nem tudtam, meddig maradsz velem.
Megérintettél. Féltem.
Testeden átsuhant kezem.
Voltál, vagy mégse voltál?
Lassúdan köröztél köröttem,
Kőlánnyba emigráltál.
Többé már soha el nem érlek.
Sodor meztelenséged.

2. *Mint talált tárgyat...*

Mint talált tárgyat visszaad,
Aki elrabolt, a nap.
Víg kőlánny mögül tűnsz elő,
Boldogtalan szerető.
Eltüntet, visszahoz a nap,
Megmutathatod magad.
Fényben vibrálsz elveszetten,
Ne tűnj tova az egekben,
Csak egy napra, egy órára,
Egy percre gyere vissza.
„Ennyire örülten szereted?” –

A kőlány nevet, dalra kap.
Felissza mosolyát a nap. –
„Vissza is hozhatnám neked?”

3. *A látomás*

A kőlány mögül Viola kilép,
Szórt ellenfényben lassúdan forog.
Némán körözve tűnnek szerteszét
Lila tigrisek, kék farkasok.
A kőlány legyint. – „Látod – mosolyog –
Engedi, visszaadja őt az ég.
Így borulhattak le az angyalok
Előtte, nézzed, lebeg most feléd.
Itt van! De tudd, még csak nem is sejttem,
Túlléphetsz-e múltakon, szerelmen,
És mihez kezdesz végül is vele?
Van-e átjárás a fényvilágból,
Visszaút elmúltakba a mából,
Az Őrzők végleg elengedik-e?”

4. *„Én kőből vagyok...”*

„Én kőből vagyok. Ki megálmodott,
A szobrász talán mégis szeretett?
Sajnálak, de hidd el, jó tanácsot
Mégsem adhatok neki, se neked.
Még a mesében sincsen arra szó,
Trisztán s Izolda is átélte már,
S mit szenvedett Júlia s Rómeó!
Egyre sűrűbb lesz, elnyel a homály.
A történet tovább folytatódhat,
Nem is sejttem, mit hozhat a holnap,
Milyen lehetne új életetek?
Lehet, mégis egy illúzióban
Forogtok, egymástól elvakultan,
És semmit nem kell újrakezdened.”

II. VIOLA ÉRKEZÉSE

5. *Ahogy közeledett...*

A szomorú kőlánny elhallgatott,
Térdre borultam Viola előtt,
Ahogy a volt, hol nem volt angyalok.
Remegés kezdte rázni a mezőt.
Lebegett kis kék pettyes ruhája,
Ahogy közelgett lassúdan felém.
Forgatta némán az idő árja,
Illúziói, s hazája a fény.
Kék farkasok, lila tigrisek
Tűntek felhőkbe, ahogy lebegett.
Vertek a lángok, lángostorok
„Szeretsz?” – hallottam rekedtes hangját,
Akár a mezőt, remegés járt át.
Azt hittem, hogy még mindig álmodok.

6. *„Kérdezed?”*

„Kérdezed, kedves, mit csináltam
Nélküled harmincnégy évig? Fáztam.”
„Nevetséges! El nem hiszem,
Nem lett volna, ki melegítsen?
Ne lett volna, ki betakarjon?
Vigyázzon rád, ha hűvös alkony
Közelít! Szóljon, hogyha tél jön.
Ki veled vacogjon, örüljön?
Ne feledd, végig figyeltelek.
Környékezett már az örület.
Kikkel is adtad össze magad?
Féltékenyen szólongattalak.
Félőrülden kísértettelek!
Minden percben itt voltam veled!”

7. *Lesz idő!*

Lesz idő, hogy mindent megbeszéljünk.
Lesz idő, hogy elmondjam, mit érzek.
Lesz idő, hogy bizonyítsam: csak téged.
Lesz idő, hogy bevalljam: hiányoztál.
Lesz idő, hogy hiányodról beszéljek.
Lesz idő, hogy újraéljünk mindent.
Lesz idő, hogy elmondjam, milyen nélküled.
Hogy hiányoztál harminckét évig. Lesz idő!
Követlek egy illúzióba. Lesz időnk,
Hogy hajnalkorunkba visszatérjünk.
Lesz idő szerelemre, halálra.
Itt pörögnek ünnepek, hétköznapok,
Mit együtt és külön szenvedtünk el.
Elválások, hiányok, búcsúzások. Mindenre lesz idő.

8. *„Kísértettél?”*

„Kísértettél, hát megidéztelek!
Nem tudom, elmondhatom-e neked?
Először halálod évfordulóján,
Részegen a Szent Anna-tó partján.
Ellibegtél a hullámozó vízen.”
„Így volt, de féltem, ezért nem szóltam.
Sokszor próbáltam én is visszazökní.
Onnan bármikor vissza lehet jönni,
De nem sikerült, türelmetlen voltam.
Szobrozhattam tovább a *Seholban*.
De meghallottam sóvárgó szavad,
Suhantam, féltem, de megláttalak.
Vodkásüveggel kezvedben néztél,
Szuggeráltál, de megszólalni féltél.”

9. *Két hangra*

„Rengeteget képzelegtem rólad,
Újraélve szeretkezéseink.

Éreztem az örömet, a kint,
Reméltem, hogy megjelenysz majd holnap.”
„Készültem, de nemigen jött össze.
Türelmetlen voltam, elsuhantál,
Majd a következő fordulónál!”
„Őrjöngve kérdeztem, visszajössz-e?
Megjelentél, de nem válaszoltál,
Voltál, éreztem, vagy nem is voltál?”
„Mi nem teremthettünk kapcsolatot.
Kísérthettelek, egy illúzióban,
De akkor én is illúzió voltam.
Őrizni kellett, hidd, a látszatot!”

10. Hvar szigetén

„Hvar szigetén, a spanyol erődben
Gondoltál rám, azonnal jelentem,
Meztelen lebegtem a várfal felett,
Míg nézegetted a lőréseket.
Majd fölfedeztél, elakadt szavad,
Remegtél, vacogtál és áhítat
Öntött el. Térdre hullva imádtál.
El ne menj még, buzgón szuggeráltál.
Soha ennyire nem szerettelek,
Tétován meg is érintettelek.
Legszívesebben tiéd lettem volna.
De tudd, kedvesem, ezt mégsem lehet.
Be kell tartani a törvényeket.
Az Őrző visszaküldött a *Seholba*.”

III. VIOLA VALLOMÁSA A FÉNYVILÁGRÓL

11. Szigorú szabályok

„Igen, higgyed, szigorú szabályok
Jellemzik azt a *másik világot*.
Visszajöhetünk bármikor ide,

Vándorlásunk nem tiltja senki se!
De nem szólhatok, meg nem érinthetlek,
Látlak ugyan, de nem szerethetlek.
Kérded, mi történhet, ha megszegem
A szabályt, túllépve törvényeken?
Mikor ideérkeztem, hallottam
Egy bolond asszonyról, aki titokban
Szeretőjéhez vissza-visszajárt,
Meg-megszegve az íratlan szabályt.
Karambolozott szegénykém, akár én,
Így lett ő is boldogtalan fénylény.
Illúziókban helyét nem találta.
Az Őrzők végül meg is büntették,
Egy titokzatos világba száműzték,
Ahonnan senki, soha nem jött vissza.”

12. *Nem tudom...*

„Nem tudom, még mit meséljek neked?
Kérdezz nyugodtan. Ha tudok, felelek.
Hogy harmincnégy évig mit csináltam,
Illúziómban, a fényvilágban?
Ide-oda libegtem, fabuláztam,
Hogy itt vagy velem. Mindig reád vártam.
Megidézted. Ha tudtam, megjelentem.
Néztelek és egyre jobban féltem.
Hogy nem bírom ki, megérintelek,
És akkor, tudjad, én is mehetek
Száműzetésbe. Többé nem láthatlak!
Hát nem mozdultam. Nem szólhattam hozzád!
Harmincnégy esztendeig kanosszát
Jártam érted. Most mégis visszakaplak!”

13. *Az Őrzők*

„Az *Őrzők*, igen, az őrzőangyalok.
Szigorú minden angyal, hisz tudod!
Nagyvonalúak, mégis angyalok,

Gyakorolják a bűnbocsánatot.
Spiclik, besúgók, személyi követők.
Veszélyesebbek a *Szervezők!*
Igen, ők itt a gondolatrendőrség.
Kivárják az illúziók végét,
S lecsapnak rád, ha gyanúsnak találnak,
Ha okoskodtál, s járattad a szádat.
Ha visszajöttél a földre, s kapcsolatot
Teremtettél az élőkkel. Tudod,
Ez szabályszegés! Számúzhatnak érte!
Gondolkodhatsz, megérte, meg nem érte?”

IV. SZÖKÉS A MÁSIK VILÁGBA

14. S most a jövő...

„S most a jövő. Döntöttem, jössz velem.
Fénné válsz, mint én. Egy illúzióba emigrálunk.
A másik világ lesz életterünk ezentúl.
De ha érdekel, rendszeresíthetjük látogatásaink,
Mikor csak akarod, visszatérhetünk,
De természetesen már rád is érvényes a szabály!
Nem avatkozhatunk az élők életébe.
Nem beszélhetünk velük, nem érinthetjük meg őket.
Gyere!” – simult hozzám, remegni kezdtem,
De máris fényugárként libbentünk tova.
Visszanéztem még, láttam, hogy a lány
Kilép kőtestéből, és megindul a napfényben
Egy magas, fekete férfi felé. Ő lehetett a szobrász.
„A vidéktől búcsúzz!” – hallottam Violát. Repültünk.

V. AZ ILLÚZIÓK. ELŐJÁTÉK

15. Ahol nincs idő

„Mesélj! Milyen egy illúzióban?”
„Bármikor mindent újraélhetünk.
Megsokszorozza egész életünk.
Fantasztikus élmény lesz valóban!
Visszamegyünk, ahova akarunk,
De itt nem érvényes a kerítő,
A mindent összerondító idő,
Ahol megtetszik, ott maradhatunk.
Megállhatunk, vissza is léphetünk,
Tőlünk függ minden! Kék lesz az egünk.
S mindig kék marad. Itt nincs szél, vihar.
Csak mi vagyunk. Minden valószerű.
Itt nincsen soha ború, csak derű.
Csak szerelem sújt, villámaival.”

16. Az illúzió véget érhet-e?

„Ezt nem értem – fordultam feléje,
Fény a fény felé, megremegtem. –
Hogyhogy nincs idő, valószerűtlen!
Az illúzió véget érhet-e?
Vagy álom minden, s végleg úgy marad?
Elkeveredünk az életünkben?
Túljuthatunk-e emlékeinken?
Képzelsükben vannak-e szavak?
S ha emberi alakban tűnünk fel,
Beszélhetünk-e? Örök az éjjel.
Valóságosak szeretkezéseink?
Elképzelni sem tudom!” „Meglátod.
Ideges vagy! Kíváncsian várod,
Hogyan lehetünk együtt már megint.”

17. *A megérkezés*

Megérkeztünk végül a *Seholba*.
Fények kerengtek végtelen űrben.
„Ellenőrzés lesz-e, vagy észrevétlen
Lopózunk be az illúziókba?”
„Miféle ellenőrzés? – hökkent meg. –
Te valamit végképp félreértesz?
Az *Őrzők* tudnak rólad. Elég ez.
Tudják azt is, hogy megint érted élek.”
„És nem érdeklek a *Szervezőket*?
A spicliket? A megfigyelőket?
Nem vesznek fel a nyilvántartásba?
Illegálisan tartózkodom itt?
És várni fognak, kérnek valamit?
Tudom, mindennek ára van, ára!”